

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.004 van 24 februari 1998
in de zaak A. 48.216/XII-419.**

In zake : Homo- en Lesbiënejongerenkoepel v.z.w.,
thans Homo- en Lesbiëne Jongeren- en
Jongvolwassenen-Koepel v.z.w.
gevestigd te KORTRIJK,
Vaartstraat 31/12

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
v.z.w. Homo- en Lesbiënejongerenkoepel op 11 september
1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van
de beslissing van 14 juli 1992 van de Gemeenschaps-
minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstel-
lingen, Welzijn en Gezin volgens welke "op het ogenblik
budgettair" geen enkele nieuwe erkenning mogelijk is als
organisator van gezinsopvoedkundige activiteiten;

Gelet op het arrest nr. 40.931 van
3 november 1992 waarbij de vordering tot schorsing wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 16 april 1996
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van de voorzitter van de verzoekende partij, en van de adjunct van de directeur R. VAN BRUSSELEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het voor het beschikkend gedeelte eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 14 februari 1991 dient verzoekster bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een aanvraag in om erkenning in het kader van het koninklijk besluit van 11 maart 1974 houdende regeling van toekenning van toelagen voor activiteiten die de gezinsopvoeding bevorderen, de ontplooiing van het gezinsleven in de hand werken en de vorming verschaffen aan verantwoorde-lijken voor gezinsopleiding.

1.2. Op 4 juli 1991 deelt de verwerende partij verzoekster mee dat de Minister "geen positieve beslissing kan nemen" over haar verzoek omdat artikel 1

van het koninklijk besluit van 11 maart 1974 bepaalt dat "het moet gaan om activiteiten die de vereniging inricht met het doel de ontplooiing van het gezinsleven en de beleving van een bewust en verantwoord ouderschap in de hand te werken", artikel 3 van dat koninklijk besluit bepaalt dat "enkel die verenigingen die zich uitsluitend beperken tot het in artikel 1 omschreven doel in aanmerking kunnen komen voor erkenning" en "het maatschappelijk doel zoals beschreven in de statuten en de werking van de v.z.w. niet conform (is) aan deze voorwaarden". De Minister blijkt zo beslist te hebben op 1 juli 1991.

1.3. Op 31 augustus 1991 dient verzoekster een bezwaarschrift in tegen de weigering waar zij voor staat. Dat blijkt tot niet meer dan een onderhoud met een lid van het kabinet van de Minister geleid te hebben.

1.4. Op 20 mei 1992 richt verzoekster aan de Gemeenschapsminister bevoegd voor Welzijn en Gezin een schrijven met als opschrift "Erkenning Homo- en Lesbiënejongerenkoepel v.z.w. onder het K.B. van 11 maart 1974 inzake activiteiten die de gezinsopvoeding bevorderen : Tweede verzoek tot herziening/bezwaarschrift". Onder verwijzing naar de discussie die zich heeft afgespeeld na de weigering van 1 juli 1991, vraagt zij opnieuw om erkenning.

1.5. Op 14 juli 1992 antwoordt de Gemeenschapsminister verzoekster als volgt :

"Ik heb kennis genomen van uw probleem inzake de erkenning van de Homo- en Lesbiënejongerenkoepel als organisator van gezinsopvoedkundige activiteiten. Spijtig genoeg is er op het ogenblik budgettair geen enkele nieuwe erkenning mogelijk. Het budget volstaat zelfs niet meer om de reeds erkende verenigingen volledig voor de gepresteerde activiteiten te subsidiëren. Een nieuwe reglementering dringt zich in deze sector op".

2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat indien mocht blijken dat verzoekster haar laatste memorie pas op 29 mei 1996 heeft verzonden, zij deze memorie te laat heeft ingediend; dat de verwerende partij voorts meent dat in elk geval de later opgestuurde errata bij die laatste memorie uit de debatten moeten worden geweerd, "zeker waar ze een aanvulling zijn van de laatste memorie";

2.1. Overwegende dat verzoekster haar laatste memorie op de laatste nuttige dag, 28 mei 1996, heeft verzonden en dus niet te laat;

Overwegende dat in zoverre de errata meer dan errata, dat wil zeggen tikfouten, zijn, ze als een laattijdige aanvulling van de laatste memorie moeten worden beschouwd; dat in die mate de op 14 juni 1996 verzonden errata uit de debatten worden geweerd;

3. Overwegende dat verzoekster de brief van 20 mei 1992 die tot de bestreden beslissing heeft geleid, heeft gekwalificeerd als een "tweede verzoek tot herziening", als een "bezwaarschrift"; dat ook de inhoud van de brief zelf met die kwalificatie overeenstemt, met name waar erin verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van 1 juli 1991, naar het eerste verzoek tot herziening van die beslissing en het eraan gegeven gevolg (het onder 1.3. vermelde onderhoud met een kabinetslid) en naar de dreiging met het ondernemen van andere stappen; dat de verwerende partij er dus terecht van is uitgegaan dat de brief van 20 mei 1992 haar niet confronteerde met een nieuwe aanvraag om erkenning, maar met een verzoek om haar weigeringsbeslissing van 1 juli 1991 over de aanvraag van 14 februari 1991 te herzien; dat de verwerende partij dus gerechtigd was om na te gaan, niet of verzoekster nu wel aanspraak mocht maken op erkenning -waarbij het helemaal zonder belang was of

de erkenning haar voordien, op 1 juli 1991, terecht geweigerd was-, maar wel of er reden was om op de weigeringsbeslissing van 1 juli 1991 terug te komen;

4. Overwegende dat de vraag dan is hoe het verzoek om herziening van de weigeringsbeslissing van 1 juli 1991 juridisch gekwalificeerd moet worden;

Overwegende dat de regelgeving die in deze zaak geldt, niet voorziet in een georganiseerd administratief beroep tegen een beslissing houdende weigering van erkenning; dat artikel 5 van het onder 1.1. vermelde koninklijk besluit van 11 maart 1974 wel bepaalt : "Het staat de vereniging steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen zodra de redenen die de weigering gerechtvaardigd hebben niet meer bestaan", maar dat die bepaling er niet toe strekt door middel van een georganiseerd administratief beroep een niet gefundeerde weigering te doen verdwijnen, maar ertoe strekt aan het bestaan van een weigering voor de toekomst een einde te doen maken omdat die weigering niet langer gefundeerd is;

Overwegende dat het bezwaarschrift dat verzoekster op 20 mei 1992 tegen de haar op 4 juli 1991 meegedeelde beslissing heeft ingediend, gezien moet worden als een willig beroep;

Overwegende dat het bestuur niet verplicht is ingevolge een willig beroep een nieuwe beslissing te nemen;

Overwegende dat, wanneer het op voorheen niet aangevoerde argumenten is gebaseerd, een willig beroep wel de termijn voor het annulatieberoep stuit, uiteraard mits het binnen die termijn is ingesteld; dat die nieuwe argumenten het bestuur ervan kunnen overtuigen dat het best op zijn beslissing terugkomt; dat, omgekeerd, wanneer het bestuur ook die nieuwe argumenten

verwerpt, de betrokkene ervan overtuigd kan geraken dat hij het gelijk niet aan zijn kant heeft zodat hij geen annulatieberoep instelt; dat in beide gevallen aan het bestuur, aan de betrokkene en aan de Raad van State een proces tegen de initiële beslissing wordt bespaard;

Overwegende dat dit laatste resultaat uiteraard niet bereikt kan worden wanneer het willig beroep buiten de termijn voor het annulatieberoep is ingesteld; dat enerzijds wanneer in dit geval de betrokkene toch een annulatieberoep tegen de initiële beslissing instelt, dat beroep hoe dan ook als onontvankelijk *ratione temporis* moet worden verworpen; dat anderzijds men niet kan aannemen dat wanneer het bestuur zijn initiële beslissing op grond van welke motieven dan ook inhoudelijk bevestigt -dat wil zeggen een beslissing neemt waarvan de rechtsgevolgen precies dezelfde zijn als die van de initiële beslissing- betrokkene tegen die beslissing een *ratione temporis* ontvankelijk annulatieberoep zou kunnen instellen; dat wie dat aanneemt, immers aanneemt dat de betrokkene kan ontsnappen aan het verstreken zijn van de termijn voor het annulatieberoep tegen de initiële beslissing, hierbij, bewust of onbewust, geholpen door het bestuur, dat bereid wordt gevonden een nieuwe inhoudelijk dezelfde -in de boven aangegeven zin- maar op zich *ratione temporis* voor een nieuw annulatieberoep vatbare beslissing te nemen in plaats van te doen waar het het recht toe heeft, dat wil zeggen helemaal geen nieuwe beslissing nemen; dat aldus geen proces wordt bespaard maar een nieuw proces mogelijk wordt gemaakt;

Overwegende dat het vanzelfsprekend anders is wanneer na willig beroep het bestuur een nieuwe, inhoudelijk verschillende beslissing neemt, een beslissing dus die andere rechtsgevolgen heeft dan de initiële; dat in dit geval de rechtstoestand gecreëerd door de initiële beslissing immers gewijzigd wordt en tegen

zulk een beslissing uiteraard een annulatieberoep openstaat, voor de betrokkene of, ingeval de nieuwe beslissing gunstig is voor de betrokkene maar ongunstig voor hen, voor derden;

Overwegende dat het ook anders is wanneer de betrokkene een geldige reden had om pas na het verloop van de termijn voor een annulatieberoep tegen de initiële beslissing het bestuur om herziening van die beslissing te vragen, met name bij wijziging in rechte of in feite van de omstandigheden waarin die beslissing werd genomen, met name ook wanneer zich een declaratief feit voordoet, dat wil zeggen een na de beslissing plaatshebbende gebeurtenis die retroactief tegen de wettigheid van de beslissing kan worden ingeroepen;

Overwegende te dezen dat verzoekster haar willig beroep tegen de haar op 4 juli 1991 meegedeelde beslissing niet binnen de termijn voor het annulatieberoep tegen die beslissing heeft ingesteld; dat bij de bestreden beslissing evenvermelde beslissing inhoudelijk wordt bevestigd in de boven aangegeven zin; dat verzoekster geen geldige reden aanvoert waarom zij pas nadat de termijn voor het annulatieberoep tegen de initiële beslissing verstreken was, om herziening van die beslissing heeft gevraagd; dat haar beroep onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vierentwintig februari
1900 achtennegentig, door de XIe kamer, die was samen-
gesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.